

Referat fra turen september 2013

Med på turen var Ellen og Erik T., Hanne der er sponsor for Paulina og Moise, min bedre halvdel og foreningens revisor Karsten og undertegnede.

Vel hjemme igen efter en kold, våd og regnfuld tur, er det igen tid til et referat af turen, som tidligere kan I ved at klikke på billederne på hjemmesiden, se hvad der er sket i de enkelte sager.

Vi har denne gang været 8 dage i Bagaciu, det har været en tur hvor alle følelserne har været berørt. Vi har set det ubeskrivelige og vi har set mirakler, vi har grint og vi har grædt, vi har lært en masse om Rumænien og dets indbyggere, vi har stampet i jorden af vrede og vi har følt os små og

hjælpeløse. Vi har knoklet som små æsler, det har været hårdt, men vi ved, at vi har gjort en forskel for nogle mennesker, ikke kun med den kontante hjælp vi har ydet, men også ved bare at være der og høre om deres liv og deres trængsler, ved at holde lidt i hånden eller uddele et kram. Vi har konstateret, at nogle gange kan små banale tiltag kan gøre en forskel.

Vi har fået et par nye sager denne gang, men har også måtte sige farvel til 2 sager. Anica som vi begyndte at hjælpe i april 2013, men som vi aldrig besøgte pga. balladen i sigøjner enden er død. Død er jo som regel en sørgelig størrelse, men ind imellem kan man ikke helt lade være med at tænke, at det var nok det bedste. Da vi så Anica sidste gang sad hun bare og rokkede og skreg uden for sit hus, et ikke særligt meningsfuldt liv, hverken for hende eller hendes pårørende, jeg håber hun har fået fred der hvor hun er nu.

Den anden sag vi har sagt farvel til er Ileana. Hun er blevet "smidt" ud fordi hun har "glemte" at aflevere sine kvitteringer. I april sendt hun dem ikke og fik derfor lidt skæld og blev advaret om, at skete det en gang til, så blev kassen lukket. Hun præsterede så igen at glemme at sende dem, og hun havde dem heller ikke derhjemme. Ileana er en dame der kan græde på kommando og holde op lige så hurtigt igen, hvilket vi ser indtil flere prøver på. Jeg prøvede, at forklar hende, at jeg skal kunne vise jer kvitteringerne på hvad jeres penge bliver brugt til, for ellers kan I anklage mig for at være en tyv, og jeg vil ikke anklages for at være tyv fordi hun ikke overholder vores aftaler. Det udløste endnu en tude tur for det var jo synd for mig, at jeg skulle kaldes en tyv.

Hun er som sød nok, men man må nok erkende, at der er gået en stor skuespiller tabt i hende. Jeg har sagt til hende, at hvis hun gemmer sine kvitteringer fra nu af til vi kommer igen, vil jeg give hende nogle af pengene retur. Hendes svar til dette var, " jeg har ikke brug for jeres hjælp", hendes svar fik lov til at blive hængene, på den måde vandt hun, nu var det hende der havde sagt fra. Vi kigger ind til hende næste gang og ser om hun er kommet på andre tanker.

Vi har på denne tur opdaget, at rumænerne har en god sund humor. Søndag havde vi åbent i butikken. Det var en hård dag, for der var rigtig mange mennesker på besøg, et

slag på tasken vil være, at vi solgte et sted mellem 350 og 400 stykker tøj. Men det var også en sjov dag, på et tidspunkt er der en dame der prøver en jakke, der ikke helt kan nå rundt om maven, uden at tænke så meget over det griber jeg et korset, putter det rundt om maven og trækker lidt til, det får en hel flok damer til at skrald grine, og lidt senere kan Hanne ikke stå for en flok dame der står og roder i nogle kasser med numserne lige i vejret, hun tager et billede hvilket damerne opdager og igen bliver der grint igennem.

Søndag aften kommer der 4 damer og lokker os til at åbne butikken igen mandag, det var ikke planen, men vi sagde ok, de kunne komme kl. 16. Her blev der også grint igennem, men denne gang var det af os, vi forventede 4 damer men da vi kom kl. 16 stod der 50 mennesker uden for butikken, jeg tror vi så meget sjove ud i ansigterne.

Der var ikke kun sjov i butikken, Jamos Otilia, en dame som tidligere har bedt os om hjælp, men som har fået afslag, var ved at tage livet af mig, hun kom og handlede 4 gange, det første 3 gange købte hun for 4 Lei, men når hun skulle betale, havde hun kun 3 Lei og fik det derfor for de 3 Lei hun havde. Da hun kom 4. gang fik Karsten besked på, at det var hans kunde, igen havde hun handlet for 4 Lei og havde kun 3, det tog Karsten meget roligt, han åbnede bare posen og skulle til at fiske det ene stykke tøj op, det hjalp, pludselig kunne hun godt betale 4 Lei. Det var desværre ikke det eneste vi kom til at høre til Otilia. Andreea fortæller mig, at Otilia har bedt os komme til hendes hus, og jeg kan mærke på Andreea, at der er noget helt tosset, hun fortæller mig, at Otilia jagter hende på gaden når vi er rejst hjem og at hun ringer til Susi dag og nat, for at få at vide hvornår vi kommer igen. Andreea og Susi kan ikke klare det mere, og de er blevet enige om, at de vil give hende 400,00 Lei af de penge som Andreea tjener bare for at lukke munden på hende. Det får mig op i det røde felt, ingen skal lide når vi er taget hjem, Andreea passer sit arbejde og det gør hun godt, men når vi er taget hjem, er hendes job forbi. Jeg indvilger i, at besøge Otilia, jeg taler med store bogstaver og fortæller hende igen hvordan foreningen er skruet sammen, hun får også besked på, at hun skal holde sig langt væk fra Susi og Andreea ellers vil det komme til at koste hende dyrt, jeg vil lukke for hjælpen og jeg er ikke bleg for at fortælle alle der gider høre det, at det er på grund af hende. Da jeg kan mærke på Andreea, at de har besluttet sig for at betale hende for at holde mund, ser jeg desværre ingen anden udvej end, at foreningen betaler, alt andet ville være urimeligt, jeg giver hende 300,00 Lei og fortæller hende, at jeg aldrig vil høre et ord mere fra hendes mund. Som om det ikke var nok, så havde hendes mor overhørt samtalen, hun har også tidligere ansøgt men fået nej, og i samme sekund vi var færdige med hendes datter, begyndte hun, hun ville også have hjælp, så var det at alle i selskabet havde fået nok, vi gik vores vej.

Det er ikke en "donation" som jeg er stolt af, tvært imod og jeg kan love jer, at det aldrig kommer til, at ske igen, hvis vi møder flere af disse undskyld mig tossede madammer,

bliver vi nødt til at gå en anden vej. Som I måske kan huske fra sidste gang, havde vi en bunke bøvl med en vis dame, efter vi fortalte vores lille hvide løgn om, at vi havde lukket for hjælpen i sigøjner enden og efter at flere personer har valgt, at gå til politiet og anmelde hende for chikane er hun blev blid som et lam. Det samme venter Otilia hvis hun ikke stopper.

Jeg lærte også en meget vigtig ting oppe i butikken, en ting som jeg skammer mig lidt over, at jeg ikke har fattet for lang tid siden. Vi har lukket, vi går og rydder op og ind af døren kommer en ung sigøjner kvinde med hendes datter, de er mere end beskidte og de ser frygteligt fattige ud. Moderen står og kigger på en guldlignende halskæde som hun gerne vil forære sin datter, vi forærer dem halskæden, et underligt syn, denne lille pige som er så beskidt og så med dette skinnende smykke om halsen. Hanne, Karsten og jeg kigger bare på hinanden, og går derefter i gang med at finde noget tøj til mor og datter. Pigen får en varm flyverdragt og moderen en frakke og noget andet tøj, vi fortæller dem, at det er en gave og siger de bare kan gå, man kvinden vil det anderledes, på disken står nogle kurve, hun tømmer den ene bukker sig ned og åbner sin taske og begynder, at fylde valnødder i kurven, stiller dem på disken og siger så pænt farvel. Man kan næsten ikke lade være med at grine, det er lidt komisk, at blive betalt i valnødder, men pludselig falder 10 øren, hvad denne kvinde gjorde var, at bevare sin værdighed. Hun har ikke modtaget almisser, nej hun har købt og betalt sine varer med det hun nu havde, hun skyldte ikke nogen noget. Pludselig går det også op for mig, at hver gang en af dem vi hjælper, tilbyder os en gave som vi siger nej tak til, fordi vi hele tiden har tænkt, spis dine æg eller dit brød selv min ven, du har mere brug for det end vi har, så har vi frataget dem deres værdighed, de er blevet dem, der er afhængige af hjælpen fra os, vi er ikke lige. Den dag lærte jeg, at fra nu af, bliver der ikke sagt nej til en eneste gave, jeg vil gøre alt for at begrænse størrelsen af den, men aldrig mere et nej. Vi er der for at hjælpe, ikke for at fratage folk deres værdighed, det er vel det sidste et menneske burde miste.

Sidste gang jeg kom hjem, kunne jeg slet ikke få skrevet mit referat, jeg var så følelsesmæssigt påvirket, at det jeg havde set og hørt. Der er jeg også denne gang, men denne gang, har der også været plads til grin, de andre gange har det hele været død og ødelæggelse, det er så hårdt ved en, at det er så svært at beskrive, man kommer hjem og kan ikke rigtigt få hverdagen op og køre igen, man snakker som et vandfald og fortæller alle der gider høre på en om hvad der er sket på turen. Hanne skrev til mig et par dage efter vi kom hjem ” mine tanker kører rundt med 100 km i timen” og ja det er sådan man har det billeder, ord og lugte i en pære vælling. Hvis vi skal kunne holde til, at udføre dette arbejde, bliver vi nødt til, at passe på os selv, så for fremtiden vil disse ture blive på 8 dage, så der er også kommer nogle gode og sjove oplevelser med hjem

Tiden der er gået med grin, har kun været en lille vigtig ingrediens på vores tur, der er blevet grædt mange tårer, flere af de ældre er pludselig blevet gamle, og mere end en gang har jeg følt, at jeg sad sammen med et menneske, der var ved at sige farvel til mig, det er en underlig fornemmelse og jeg ved egentlig ikke hvorfor den følelse kom, det var nogle små ting der satte disse tanker i gang. Jeg sad og holdt en af damerne i hånden, det har vi gjort så tit, men denne gang ville hun bare ikke slippe min hånd. De er en af de følelser der er svære at tackle, jeg håber jeg ser dem alle sammen igen næste gang,

men jeg ved godt, at ingen lever for evigt, og hvis man ikke orker mere, er det vel også ok at give slip.

Jeg glædede mig rigtigt meget til at se Moise igen, og det blev en glæde. I april forlod jeg en mand der var dødssyg. Nu traver han rundt i byen med sin krykke og fortæller alle der gider høre det, at hvis det ikke havde været for Andreea og undertegnede ville han være en død mand i dag. Han er så taknemlig og i hans kram kan jeg mærke, at vi har noget helt specielt sammen, noget som ingen andre nogen sinde vil komme til at forstå.

Moise er også den første der får mig til at tude, hvis I klikker ind på hans billede, skal I

prøve at læse mit forsøg på at beskrive det ubeskrivelige, jeg havde en ide om hvordan hans hus så ud inden i. Men jeg måtte konstatere, at nogle gange overgår virkeligheden fantasien. Når jeg ser det jeg så hos Moise og Paulina, bliver jeg ked, men jeg bliver og så ubeskrivelig vred, HVORFOR er mennesker i 2013 i et EU land tvunget til at leve på den måde, hvor er den eller de der sætter dagsordenen i det her land henne, sidder de hjemme i deres varme stuer, spiser de

store bøffer og får sig et godt glas rødvin, det ved jeg desværre at de gør, de skulle skamme sig, og så skulle de ellers have lov til at bo bare 8 dage sammen med Paulina og Moise, jeg tror ikke de ville overleve det.

På denne tur havde vi især fokus på 3 af vores ældre Petru med de krumme hænder, Elza i kørestolen og Rusalim med de 3 hjerneblødninger der nu er blevet til 4.

Petru fik hjælpemidler i stor stil, de gjorde stor lykke og der er ingen tvivl om, at det også vil give ham et andet liv, vi har ikke gjort ham rask, men vi har givet ham en bedre og nemmere hverdag. STOR STOR tak fra Petru til alle jer der har hjulpet på den ene eller anden måde.

Elza som har siddet i sin kørestol i mange år, fik et gang stativ og med det, hendes mand

og Karsten's hjælp rejste hun sig op og gik, alle var i chok, selv Elza, hun græder ellers altid, men den dag grinede hun, Det var fantastisk at være vidne til.

Rusalim som lægerne har frataget hans medicin, fordi de ikke mener der er noget at stille op, de mener hans hjerne er stået helt af, hvilket jeg absolut ikke er enige med dem i.

Jeg havde købt lidt børnelegetøj inden vi tog af sted og da vi, præsenterede ham for dette begyndte han at lege. Alle var vi i chok, jeg har en grim fornemmelse, jeg er "bange" for, at hans hjerne fungerer, ikke fuldt ud, men der er noget derinde, han bare ikke er i stand til, at udtrykke sig. I skrivende stund, er jeg ved at lave et piktogram til ham, vi skal have fundet ud af, hvor meget han fatter.

Jeg har mange følelser med hjem dernede fra, men især en af følelserne vil ikke slippe sit tag i mig, det er en følelse af vrede.

Hvorfor får Petru ikke den medicin som kan hjælpe ham. Hvorfor blive Elza ikke sendt til genoptræning. Hvorfor har lægerne ikke opdaget, at der liv i Rusalim's hjerne? Hvorfor er Leonoro's svigersøn ikke på hospitalet, hvorfor skal han ligge derhjemme og vente på at drukne. Hvorfor kommer Crucita ikke på hospitalet og får behandlet sine sår og sine andre dårligheder. Romana er blevet bidt af en hun, hvorfor skal jeg komme fra Danmark og tilse hendes sår og skifte hendes forbindelse.

Jeg kunne skrive side op og side ned med disse hvorfor 'er.

Forklaringen på alle disse hvorfor 'er er simpel og svaret er lige så simpelt, KORRUPTION

Hvis man slår dette lede ord, som jeg hader så meget op i ordbogen, står der følgende:

Korruption fra latin *corruptio*, betyder "fordærvet tilstand, forfald eller bestikkelse". Korruption består i, at en betroet embedsmand eller tillidsmand i det skjulte modtager penge eller andre fordele enten for at træde i funktion, for at undlade at træde i funktion eller for at misbruge sin betroede stilling..

I denne tekst er der kun en ting der ikke passer på forholdene i Rumænien, det er ordet skjulte, her er der ingen der skjuler noget, her er det så åbenlyst, at man kan bede lægen om en kvittering på det, man har betalt i bestikkelse.

Det gør mig ikke bare vred, det gør mig super vred, at man i et land som Rumænien hvor ALLE har ret til en eller anden form for behandling, ikke kan få den behandling man har ret til og brug for, hvis man ikke har råd til at betale bestikkelse. Det gør mig så vred, at jeg bliver tvunget til, at støtte dette cirkus når en af vores ældre skal til lægen, men hvad er alternativet, skal jeg lade dem dø?

Vi skal ikke finde os i det her mere, jeg har lavet en aftale med Torben om, at hvis jeg kan få Læger uden grænser til at begynde at arbejde i Rumænien, kan de flytte ind på plejehjemmet, så bliver det også brugt til noget. Jeg har allerede skrevet til direktøren for Læger uden grænser, men har pt. Ikke hørt fra ham. Jeg er ikke så naiv, at jeg tror, at vi kan stoppe korruptionen i Rumænien, men kan vi bare begynde at prikke lidt til den, er der måske i fremtiden en lille chance for, at den en dag forsvinder.

En anden ting der kan få mig op i det røde felt, er nogle menneskers mangel på respekt for især ældre mennesker. Det er ikke første gang vi hører om det og nu er det sket igen. Hvordan kan man finde på, at trykke en 86 år gammel dame op af væggen, holde hendes ene arm fikseret op af væggen, mens man brækker hendes anden arm, for derefter at tildele hende nogle knytnæve slag, og bagefter spærrer man hende inde.

Igen fejler systemet, hvad er der sket med manden, ingen ting, han har bare fået at vide, at det du da man ikke. Pyt med at man har ødelagt et andet menneskes liv.

Der er en mand i Bagaciu som flere gange har bedt os om hjælp, men vi har hver gang sagt nej. Denne gang har vi konstateret, at han er en rigtig dygtig håndværker. Vi har derfor indgået en aftale med ham, når vi har et problem vi skal have fikset, så henter vi ham og han tjener en skilling og for hjælp ved at yde. Denne gang havde vi mange opgaver til John, hos Paulina og Moise skulle der sættes 2 nye ruder i, deres aftræks rør i komfuret skulle skiftes

så de ikke behøver lave mad i haven og så skulle deres hus males indenfor, måske en mærkelig beslutning, men det vil kræve, at der bliver gjort rent og det vil absolut ikke skade nogen, tvært imod vil det nok være godt for deres helbred. Hos Crucita skal han installere hendes nye ovn, og lappe de værste huller i hendes tag. Samlet pris 600,00 Lei inklusiv materialer.

Den ortodokse præst har denne gang spillet en stor rolle. Hjemme hos en af vores damer, som er meget ensom og som vil gøre alt for at vi bliver i meget lang tid, fik vi serveret frokost, brød med kål i, det smagte rigtig dejligt. Det var lige et side spring, men hjemme hos denne dame, fik jeg øje på et brød og da det var lørdag og jeg vidste, at hun skulle i kirke søndag og at de bringer brød til kirken for at få det velsignet, spurgte jeg hende om det var det brød hun skulle have med i kirken. Det var det, men det var ikke det brød hun skulle have velsignet. Det brød hun havde bagt var alterbrødet, det var et møllehjul (boller der er bagt sammen) de 5 midterste boller dannede et kors, og i disse 5 boller var der sat et tempel. Hun vist os dette fine stempel lavet i marmor med et kors på toppen. Hun forklarede os, at brødet skulle bages af en enlig dame, en ugift eller en enke i et hus som ikke blev beboet af en mand. Oppe i kirken blev brødet brækket i stykker og overhældt med vin og delt ud til menigheden på samme måde som vi kender det herhjemme.

Hun fortalte også, at man hver søndag kunne aflever en lille seddel til præsten med navnet på de personer som man ønskede, at præsten skulle bede for. Denne søndag var det vores tur til at blive bedt for. Efter første gudstjeneste kommer damen op i butikken, med 2 af bollerne, de er til os, de er blevet velsignet af præsterne. Vi tog et lille stykke af bollerne og ved aftensmaden fortalte jeg turisterne denne lille historie og sendte en bolle rundt så alle kunne få en lille bid af dette brød, min plan var, at resten skulle være frosset ned så I alle sammen kunne få en lille bid til generalforsamlingen, men brødet klarede desværre ikke 3 dage i bilen.

Man kan trække lidt på smilebåndet af denne historie og det ville jeg nok også have gjort, hvis det ikke er fordi jeg ved, at lige præcis for denne dame, er kirken det vigtigste i hendes liv og hendes tro er det der får hende igennem hendes livs nedtur.

Jeg er medlem af folkekirken, men jeg må indrømme, at det ikke er noget jeg dyrker, men denne specielle oplevelse har alligevel sat sine spor.

Det har længe irriteret mig, at borgmesteren og præsterne ikke har henvendt sig til os, hvis jeg var en af de herrer ville jeg nok have gjort det for at se hvad vi er for nogle, der

vender op og ned på deres landsby 2 gange om året. Men når de ikke kan finde ud af at komme til os, så må vi komme til dem. Det blev ikke til borgmesteren denne gang, men jeg kan love at det bliver det næste gang, jeg har et par sager jeg meget gerne vil drøfte med ham. Men det blev til et møde med den før omtalte præst. Han er en meget sympatisk ung mand, der gerne ville høre om vores arbejde og som har lovet, at næste gang vi kommer, vil han følge med os ud og besøge vores "kunder". Hvis han holder ord og det tror jeg han gør, kan han blive en kæmpe gevinst for vores arbejde for hvis præsten først viser at han stoler på os, så vil alle andre også gøre det. En anden fordel ved samarbejdet med præsten er, at hans kone taler engelsk og er social arbejder så måske hun kan hjælpe os, med en stort problem for mange af vores "kunder" nemlig at få søgt den hjælp de kan få, de giver tit op pga. papirarbejdet.

Det har været en god tur, jeg ved godt vi ikke har flyttet bjerge men vi har flyttet nogle små bakker. Vi har igen gjort livet lidt nemmere for mennesker og I skal vide, at de alle er jer dybt dybt taknemlige for jeres hjælp. Der er igen bedt mange bønner for jer og jeres familier.

Det var vist, hvad jeg havde på hjertet denne gang, jeg håber at se jer alle sammen til **generalforsamlingen lørdag d. 29. marts 2014.**

Lad mig slutte med præstens sidste ord til mig inden vi sagde farvel.

På rumænske sagde han "må gud give dig styrke til, at fortsætte dit arbejde i mange år frem"

Og på klingende dansk "må gud bevare dig og må gud bevare danskerne"

Den er til jer, det kan godt være, at jeg er den der udfører arbejdet, MEN uden jer var det her ikke muligt.

Stor tak til jer alle, og igen vil jeg sige jer, vi gør en forskel, og det er ikke noget jeg tror, det er noget, jeg ser hver gang vi er dernede.

TAK

Laila Christensen

Turen i tal:

Antal besøg: 55

Antal familier vi har hjulpet: 25

Udbetalte donationer: 16.705,00 Lei

